

Uca Allah Qurani-Kərimdə belə buyurur:

“Peyğəmbər möminlərin onların özlərindən daha yaxındır. (Möminlər peyğəmbəri özlərindən çox sevməli, onun hər bir əmrini sözsüz yerinə yetirməlidir). Onun xanımları (möminlərin) analarıdır”. (əl-Əhzab, 6)

“Allahın evlərində oxunan ayələrini (Qurani) və hikməti (Peyğəmbərin qoyduğu qayda-qanunu) xatırlayın. Allah (möminlərin) lütfkardır, (bədənlərinin bütün əməllərindən) xəbərdardır!”. (əl-Əhzab, 34)

Allah-Təala (c.c) hər şeydən öncə Peyğəmbərimiz Muhamməd əleyhissalamın mübarək nurunu yaratdı. Əshabi-Kiramdan Cabir bin Abdullah bir gün: -Ya Rəsulallah! Allahın (c.c) hər şeydən əvvəl yaratdığı şey nədir?- deyə soruşduqda Allah Rəsulu (s.ə.s) belə cavab vermişdi: -Rəbbim hər şeydən əvvəl sənə peyğəmbərinin, yəni mənim nurumu öz nurundan yaratdı. O zaman lövh, qələm, cənnət, cəhənnəm, mələk, səmələr, yer üzü, günəş, ay, insan və cinlər yox idi.

İlahi yaranışın ağılalmaz heyranlıqları içərisində qərar tutan və bütün aləmlərə rəhmet qaynağı olan Muhammədi nurun əhatəli şəkildə tanınması insan övladı üçün ilahi hikmət naxışlarının seyr və təfəkkürünü asanlaşdıran bir gözəllikdir. **“Peyğəmbər möminlərin onların özlərindən daha yaxındır”**

-deyə səslənən ilahi bəyənətin qəlbləri silkələyəcək mənə dəyərlərinə nüfuz edənlər çox gözəl dərk edirlər ki, hər şey Rəsulullahın nurundan var edildiyinə görə əsl mənada canlılığı və ilahi hüsur qarşısındakı diriliyini də məhz bu nura edəcəyi təmas qədər saxlayacaqdır. Məhz Muhammədi nurun insanı əbədi səadətin zirvələrinə aparacaq bir irfan qaynağı olması bu nura hər cəhdlə yaxınlaşma təşəbbüslərinə qüvvət qazandıran başlıca amildir. Bu təşəbbüslərin mükəmməl bir şəkil almasını ərz edən həyat nümunələri səhabə toplumunun seçkin simaları olan Peyğəmbər xanımlarında özünün ən ali təcəssümünü tapmışdır. Aişə binti Əbu Bəkr Habibətü Habibillah, yəni Əbu Bəkrin qızı Allahına qulluq, Rəsulullahə vəfa və müsəlman ümmətinə qarşı sonsuz mərhəmət həyəcanına bürünmüş həyatı, Muhammədi dirilik nurunun qəlblərə verdiyi mərifəti sərgiləyən bir nümunədir. Rəvayət edildiyinə görə bir gün Allah Rəsulu Hz. Aişə anamıza yönələrək bunları soruşmuşdu:

- Ey möminləri anası! Sən axirətin dəhşət verici, tükürpədicisi, gərgin məqamlarında

Ümmətimin günahkarlarına necə yardım edəcəksən? Hz. Aişə (r.a): Elə bir gündə ümmətin mənə möhtac olmaz, ya Rəsulallah- dedi. Rəsulullah (s.ə.s): Əgər möhtac olarlarsa, nə edəcəksən? Hz. Aişə (r.a): -Sizə söyləməyəm. Peyğəmbərimiz (s.ə.s): Onda atana söylə. Hz.Aişə (r.a): -Ona da söyləməyəm. Peyğəmbərimiz (s.ə.s): -Onda Ömərə söylə. Hz.Aişə (r.a): -Söyləməyəm. Peyğəmbərimiz (s.ə.s): -Onda Osmana söylə. Hz.Aişə (r.a): -Söyləməyəm. Peyğəmbərimiz (s.ə.s): Əliyə (r.a) söylə. Hz. Aişə (r.a): -Ona da söyləməyəm. Peyğəmbərimiz (s.ə.s): Fatiməyə söylə. Hz.Aişə (r.a): -Söyləməyəm. Bunun qarşısında Peyğəmbərimiz (s.ə.s): -Yaxşı bəs kimə söyləyərsən? Hz.Aişə (r.a): -Allaha (c.c) söyləyəyəm- dedi və qalxaraq otağına getdi. İlahi əzəmət qarşısında bütün varlığını müdhiş bir təslimiyyət və məhviyyət iqliminə yüksəldərək Rəbbinə yalvarmağa başladı:

“Ya İlahi! Səndən məni möminlərin anası edib möminlərin şəfqətini qəlbimə əmanət etməni dilədiyim zaman, məni onların anası etdin. Onların məhəbbətlərini də qəlbimə yerləşdirdin. Heç bir ana övladının cəhənnəmə girməsinə razı olmaz. Ya övladlarımı mənimlə cənnətə göndər, bu mümkün deyilsə, məni də onlarla birlikdə cəhənnəmə göndər”...

Bunları söyləyərək inanılmaz bir iztirab və göz yaşlarına qərq oldu. Elə həmin sırada bütün kainatda bir sayha duyuldu və Cəbrayıl əliyhissalam görünərək bu müjdəni verdi:

-“...Rəbbi onlara çox pak bir şərab içirdi cəkkdir”. (əl-İnsan, 21)

Səhərə qədər ümməti üçün Rəbbinin rızasını, rəhmətini, mərhəmətini, bağışlanmasını diləyərək yalvaran Allah Rəsulunun canlı şahidi və canlı təqibçisi olan və gecələri sabaha qədər günahkar qullarının əfvi üçün göz yaşları tökən, gündüzlər də əlində nə varsa hamısını yoxsul və kimsəsizlərə paylayan, xəstələri, dulları, yetimləri ziyarət edərək onların könüllərini alan Hz. Əbu Bəkrin bir parçası olan Hz. Aişə (r.a) anamızın ümmətinə duyduğu analıq hissləri Allahın (c.c) qullarına olan şəfqət və mərhəmət təcəllilərinin ana qəlbində yaratdığı möhtəşəm bir fədakarlıq əsəridir. Anamızın axıtdığı o göz yaşları isə... Onların qiymətini Allah Rəsulu (s.ə.s) belə acıqlayır:

“Tökülən yaşlar səbəbi ilə ağaran və zəifləyən bir gözün yanmasını Allah (c.c) cəhənnəmə haram qılar. Cəhənnəm Allah üçün yaş tökən gözləri əsla yandırmaz. Hər yaxşı əməlin bir savabı vardır, Allah üçün tökülən göz yaşlarının qarşılığı isə cəhənnəm alovunu söndürməsidir. Əgər ağlayan kimse acıdığı ümmətlərdən bir ümmət üçün ağlayarsa, o ümmət bağışlanar. Göz yaşına dəyər yoxdur və onunla atəşdən olan dənizlər söndürər”.